

Весну на крилах ластівка несе

Весну на крилах ластівка несе,
Летить поміж сніги та буревії...
Ніщо її не спинить, не зіб'є
З цього шляху... не відбере надії...

Надії, що десь там є її дім,
Під стріхою маленької хатини...
Скоріш зустрітись хоче вона з ним,
Про це бажає й мріє щохвилини...

Їй було добре у чужих краях,
Там дуже тепло, їжі вистачає...
Проте, щораз, крильми зробивши змах,
Її тягло сюди, до цього краю...

Сюди... Де роси сяють на зорі...
Сюди... Де ллються молоком тумани...
Сюди... Де сонце сяє день при дні,
І буйно квітне де калина в гаю...

Злетіла вперше де в височину,
Де вперше вона стріла свою долю...
Летить вона крізь хмари, крізь імлу,
Несе у рідний дім весну з собою...

Анатолій Розумний